

luchtfotografie prijswinnaar

Vliegeren moet voor mij een extra dimensie hebben. Eén van die extra dimensies is luchtfotografie. Foto's gemaakt vanaf grote hoogte hebben iets mysterieus over zich, het geeft een bepaald niet alledaags beeld van het aardse. Het grote wordt klein, het kleine nog kleiner.

Bij luchtfotografie hangt een frame, met daarin een fototoestel gemonteerd, in de vliegerlijn. Door het fototoestel 'beweegbaar' op te hangen in het frame, kunnen foto's gemaakt worden vanuit verschillende hoeken. Ideaal gezien moet het toestel 360 graden in het horizontale vlak kunnen draaien en 180 graden in het verticale vlak. Met deze 2 bewegingen kan alles gefotografeerd worden. Een derde beweging is die van het fototoestel zelf, door deze 90 graden te kantelen kunnen landschap en portret foto's gemaakt worden.

Belangrijk bij luchtfotografie is de ophanging van het frame/toestel in de vliegerlijn. Hierbij zijn 2 zaken van belang:

* Het fototoestel moet horizontaal hangen, ongeacht de hoek van de vlie-

ger. Hiervoor wordt de zogenaamde 'picavet' ophanging gebruikt. Hierbij zorgt een wirwar van lijn en katrollen voor een stabiele ophanging. De tekening geeft een en ander weer. Op de punten X en Y zijn in totaal 4 katrollen gemonteerd die per 2 gekoppeld zijn aan de vliegerlijn. Ook punten A, B, C en D zijn voorzien van katrollen en op een kruis gemonteerd. Door nu een lijn te 'weven' van X-A-Y-D-X-B-Y-C-X en de beide uiteinden aan elkaar te knopen ontstaat de picavet ophanging. Deze picavet constructie hangt 10 tot 30 m onder de vlieger.

* Het fototoestel mag niet vibreren. De vliegerlijn wil nog wel eens vibreren als gevolg van de wind. Deze vibraties worden doorgegeven naar het fototoestel waarmee foto's al gauw onscherp worden. Het vibreren kan gestopt worden door de vliegerlijn te dempen met bijvoorbeeld een rubberen ring, die strak tegen de lijn aangedrukt wordt door een stokje.

Poging nummer 1.

Mijn eerste poging om foto's vanaf een vlieger te maken stammen van voorjaar 1997. Het eerste echte pro-

bleem is het afdrukken van je fototoestel. De meeste ingebouwde timers geven je 10 seconden om de vlieger 50-100 meter op te laten. Dat lukt dus niet altijd. Daarna moet de hele boel weer naar beneden om opnieuw in te stellen, enzovoort. Voor het eerst komt de modelbouw om de hoek kijken. Hier wordt op ultra light zweefvliegtuigen een mechanische timer gebruikt om bepaalde functies na een bepaalde tijd te activeren. Deze mechanische timer bestaat uit een opwind-mechaniek en een springveer. Het opwind-mechaniek wordt opgewonden, na de ingestelde tijd (maximaal 6 minuten) wordt de springveer losgelaten. Dit mechaniekje heb ik gebruikt om de ontspanknop van mijn fototoestel te bedienen. De springveer vergrendelde een palletje dat, zodra de springveer losgelaten werd, de ontspanknop indrukte en de foto was gemaakt. Het fototoestel zelf kon handmatig horizontaal en verticaal ingesteld worden. Gewapend met theoretische kennis, veel mechanica, een vlieger, een fototoestel van 1500 gulden en eigenlijk te weinig wind begaf ik mij in de zomer van 1997 naar het Vlielandse strand, ruim 200 km van mijn werkbank. Er mocht dus niet al te veel misgaan. De wind was een beetje afluisterig en mijn dubbele parasol had daar wat moeite mee. Het hele frame plus camera woog ongeveer 1,5 kg en zwabberde gevaarlijk aan de ophanging, maar het ging. Camera instellen, hoek instellen, timer instellen, vlieger omhoog en wachten maar. En dat wachten, daar zat het 'm nou net in. Geen horloge bij de hand, dus dat werd gokken en de wind werd steeds instabieler en zwakker. Ik heb in totaal een handjevol foto's kunnen maken, het grootste probleem was het gokken van de ingestelde timer-tijd. Een aantal keer haalde ik de vlieger in om erachter te komen dat de timer nog steeds tikte en juist op het moment van vlug weer omhoog laten.....klik..... weer een foto van moeder aarde.

